

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

СВЕТЪТ НА ИСТИНАТА

chitanka.info

Кристиян се страхуваше от смъртта. Единствено от нея. Защото светът беше пълен с опасности, всеки ден и всеки миг носеше риск, всеки срещнат — пеша или в кола, беше заплаха, никъде нямаше спокойствие. Дори в тихия парк липсваше сигурност — къде клон падне върху разхождащите се, къде ще ги обстрелят камъни изпод колелата на минаващи по алеите автомобили, къде заслушан в музиката си колоездач хем ще помете невинен минувач, хем ще скочи да го претрепе с помпата, задето си е позволил да върви по изборния от спортиста път.

А за улиците да не говорим — джебчии, лесно засягащи се от хваналите ги с ръце в чужди джобове нагли жертви, сексуални манияци, кефещи се от уплахата на кой знае защо нехаресващи ги жени, пияндета, търсеци изява за внезапно появилите се в главите им илюзии за свръхсила...

Само че вселената има свои правила и спазва свои закони. Които прекрочват небрежно през човешките страхове и очаквания и се движат по своите спирали, водещи право към...

С две думи — Кристиян умря. Даже не разбра от какво. Просто умря. Ей така — отвори очи... Или поне си представи, че отваря очи... И се озова в непознат свят. Никакви привличащи светлини, никакви канали, водещи нагоре, никакви шахти, хвърлящи надолу. Просто отвори очи и се огледа изумено. Хем всичко беше познато — синьо небе, пухкави облачета, зелено поле, през него тече бавно и плавно широка кристална река, наблизо голяма гора, пред нея неголям град — по всичко изглеждащ модерен и приказен едновременно...

А наоколо кипи живот. Ако може да се нарече така това... Състояние. След смъртта... Каквото и да е...

По пътя минават някакви хора — едни към града, други откъм града. Някои пеша, други с каруци, талиги, двуколки. В които са впрегнати коне, волове, магарета. Живинки има навред — не само стада крави и овце, но и антилопи, зебри, слонове, жирафи и какви ли още не питомни и диви представители на фауната. Та дори във високата трева до гората се мяркат излегнали се лъвове и тигри. Невъзможно на Земята съжителство, обаче явно нормално в Този свят...

Кристиян е схватлив човек — ненапразно последните двадесет години изкара като началник на служба при шест сменили се

правителства. Умее да се ориентира, предпазлив е, достатъчно активен и необходимо пасивен. Така че се оглежда, бързо осмисля ситуацията, светкавично взема решение. А то може да е само едно — така и така е вече Тук (където и каквото и да е това Тук!), поне да продължи.

И тръгва към града...

А там всичко е като в познатия му свят. Макар и доста различно в някои отношения. Което не може да осъзнае веднага. После се усеща — твърде много гласове. Не, не шум, не викове, не крясъци. Просто е като застанал под водопад от гласове. Не възприема всички, но чува и дори понякога разбира.

Само че това му е последна грижа. Друго е важно — кой е той? Какво трябва да прави? Къде ще живее? Каква е позицията му в новата йерархия? И — ако може — как да се издигне в нея?

Затова се постаравала да се абстрахира от нелепите гласове. Не му е трудно — след толкова десетилетия зад бюрото дори мислещ човек се научава да кима със съпричастен вид, усилено бетонирайки ушите и съзнанието си. При това с течение на времето нямаше нужда от бетон — съзнанието постепенно се превръщаше в рудимент и изчезваше. Така че Кристиян отръсква дрехите си, изненадва се, че не открива не само пари, ами и кредитни карти в тях, пък решава да влезе в близката гостилница.

— Заповядайте, заповядайте — посреща го келнерът. Кристиян тъкмо иска да попита какъв е редът тук и... Откровено зяпва, но професионалният опит надделява и той почти безразлично запитва:

— Извинете, но вие не сте ли...

Онзи се усмихва.

— Ей, що години, а все още ме познават хората...

И как да не го познават? Дори в учебниците имаше негова снимка — бивш премиер, бивш бандит, известен корумпиран тип, слугувал кому ли не и прославил се като „Слугата на всички господари“...

— Аз съм, аз съм... И съм... — Повежда го към малката маса в ъгъла. Изтегля стола, побутва Кристиян към него, отива до кухнята и донася чиния с някаква гозба и чаша вино:

— Сядай! Аз черпя...

— Но...

— Виждам — току-що си пристигнал. Да ти кажа. Това е Онзи свят. А може и другояче да го наричат. Никой нищо не обяснява. Тук ще си... Абе, не знам, аз съм от пет години. Но по тоя календар. А може от петдесет да съм. Или от два месеца. Времето тече по свои правила, часовници и календари има, но всеки спазва свой ред...

— Обаче...

— Да, да — защо съм тук... Ами защото тук всеки става това, което е всъщност. Мен ме наричаха „Слуга на всички господари“ и ето — станах келнер. Не сервитьор, а келнер. И слугувам, наистина слугувам, всекиму, който пожелае това...

В гостилницата влизат двама старци. Те се оглеждат и единият извиква:

— Ей, слугата...

Бившият премиер въздъхва:

— Това е... Пак ще има близане на обувки, пак ще ме подритват...

Кристиян надига чинията и, без прибори, набързо изгълтва съдържанието ѝ. Залива го с виното и побързва да излезе.

Само дето на входа го спират двамина.

— Кристиян?

Той само кимва. Те изглеждат нормално, но нещо му говори, че не са обикновени смъртни.

— И кога смяташ да приемеш образа си?

— Кое?

— Тук всеки е това, което е всъщност. Стадата овце и говеда, слонове и зебри — в тях са вселени хора, носещи дух на овца, говедо, слон... Каруците, масите, дърветата...

— О... А аз съм човек, нормален човек...

Единият поклаща глава:

— Ти беше чиновник. Вършеше работата си без да трепнеш, без да се вживяваш в нея. Дори, когато трябваше да „оправиш“, както ти нареди министърът, бюджета на онзи детски дом, не трепна и оряза всичко, което даваше възможност за нещо хубаво, за нещо хуманно...

— Но сега...

Другият кимва:

— Започваш да усещаш... Е, сега ще имаш възможност да изживееш някое вълнение...

После двамата се навеждат над струпаната пред входа връзка лук. Махват на бившия премиер, който яростно търка почернелия си език:

— Внеси лука при готвача. И го предупреди, че предизвиква сълзи. Като го сготви тая вечер — утре ще се появи нов лук. Докога — друг ще решава...

След което излитат право нагоре. Този ден трябва да заведат при стопанина му едно новопристигнало магаре, да изсипят в езерото при щуките кофа партийни рибки, а после да създадат емоции на щуките-убийци посредством прясно доставения крокодил, да закарат в кланицата две големи прасета, да обработят бившия шеф на пътното строителство и метнат на пътя нова дупка, в която каруците с трясък да забиват колела, накрая да пуснат в небето пълен с хелий огромен политически балон...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.